

souhlasil se zrušením vnučené správy a tudíž v ní řádně nepokračoval. Stěžovatel poukazuje k tomu, že byla na něm žádána záloha 7.000 Kč, že ji nesložil, ježto vymáhající věřitel nemůže býti nucen složit zálohu, o které neví, zda mu vůbec bude uhrazena, a že v tom, že stěžovatel zálohu nesložil a proti zrušení vnučené správy se neohradil, nemůže býti shledáno, že ve vnučené správě řádně nepokračoval. V tom směru sdílí rekursní soud názor prvního soudu. Stěžovateli bylo volno zvoliti si jiný způsob exekuce na nemovitost než vnučenou správou, mohl si vymoci vnučené zřízení práva zástavního, nebo vnučenou dražbu nemovitosti, ale, pakli se rozhodl pro vnučenou správu, měl v ní řádně pokračovati a nelze, an stěžovatel zálohu, již bylo třeba k dalšímu vedení vnučené správy, nesložil a mlčky dal souhlas ke zrušení vnučené správy, mluvití o řádném pokračování ve vnučené správě. V tom směru zůstává nerozhodno, zda vnučená správa jde hladce před se, či zdali nastane hospodářský zjev, vybočující z pravidelného chodu správy domu, jako se to stalo rozkazem magistrátu hlavního města Prahy, směřujícím k provedení značných stavebních oprav na domě vnučeně spravovaném.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Jest zjištěno a dovolací rekurentka to přiznává, že vnučená správa, vedená k vydobytí převodního poplatku, o který jde, byla zrušena podle § 129 odstavec druhý a čtvrtý ex. ř., poněvadž berní úřad, pokud se týče finanční prokuratura nesložila zálohu, potřebnou k vedení správy a že se zrušením vnučené správy souhlasila. Jest nerozhodno, ze kterých pohnutek berní úřad (finanční prokuratura) zálohu nesložila a se zastavením vnučené správy souhlasila. Došlo-li ke zrušení vnučené správy z řečených důvodů, najmě za souhlasu berního úřadu, pokud se týče finanční prokuratury, jest uznati a rekursnímu soudu přes vývody dovolací rekurentky přisvědčiti v tom, že ve vnučené správě berním úřadem, pokud se týče finanční prokuraturou nebylo řádně pokračováno. Následkem toho nenastalo (judikát čís. 153 Gl. U. n. ř. čís. 1802) přerušení promlčení přednostního práva převodního poplatku, pokud se týče jest pohlížeti na přerušení promlčení přivoděné vnučenou správou tak, jako by nebylo nastalo a přednostní právo zástavní u převodního poplatku, o který jde, jest, ježto od jeho záznamu po více než tři roky nebyl poplatek řádně vymáhán, promlčeno. Následkem toho nebyl převodní poplatek právem v přednostním pořadí z nejvyššího podání přikázán.

Čís. 9299.

Předpis čl. 55 obch. zák. nedopadá na případy ručení podle § 2 (2) zákona o společnostech s r. o., pokud jde o jednání, jež nejsou obchody. V takových případech nutno ručební povinnosti zjednati průchod použitím obchodních zvyklostí, pokud se týče příslušných ustanovení občanského zákona.

Ten, kdo učinil vklad do společnosti s r. o., předpokládá, že se stane jejím tichým společníkem, jest oprávněn, nebyla-li společnost s r. o. zřízena, domáhati se vrácení vkladu na tom, kdo spolupodepsal jako jednatel vyzvání ke složení vkladu. Ručení jeho nelze omeziti jen do výše částky, kterou se chtěl ve formě kmenového vkladu účastniti na společnosti.

Chtěl-li se vkladatel účastniti jako tichý společník na společnosti s r. o., neplatí, nedošlo-li ke zřízení společnosti s r. o., smlouva o tichém společnictví mezi vkladatelem a osobami jednavšími za společnost s r. o.

(Rozh. ze dne 24. října 1929, Rv I 1941/28.)

Žalobce zaplatil 48.760 Kč jako vklad do společnosti s r. o., k jejímuž zřízení však napotom nedošlo. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, jenž jednal za zřizovanou společnost s r. o., vrácení oněch 48.760 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud usnesením ze dne 24. února 1928 zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Základní chybou napadeného rozsudku je právní názor procesního soudu, že smlouva, jež byla s odpůrcem uzavřena, není smlouvou společenskou, nýbrž smlouvou o zápůjčku. Pravda ovšem, že se odpůrce nestal skutečným pravým společníkem společnosti »Holzverwertungsgesellschaft m. b. H.« (nadále bude jmenována zkráceně »společnost«). Jde o společnost s ručením omezeným podle zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. a tu by se byl odpůrce mohl státi společníkem této společnosti jen, kdyby byla původní smlouva společnosti v tomto smyslu pozměněna nebo kdyby byl odpůrce nabyt od některého z dosavadních společníků jeho podílu. To i ono by se bylo musilo státi notářským spisem (§ 49 čís. 1 a § 76 čís. 2 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.). Že však tato forma byla zachována, nebylo ve sporu tvrzeno, tím méně prokázáno. Nelze proto odpůrce považovati za společníka ve smyslu zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Nelze však souhlasiti s procesním soudem v tom, že mezi odpůrcem a společností nedošlo ani ke smlouvě o tiché společnosti. Mezi stranami není sporu o tom, že dne 12. prosince 1925 byla uzavřena mezi odpůrcem a společností smlouva, podle které je společnost ochotna, přijati odpůrce za společníka se vkladem do výše 50.000 Kč. Podle zjištění procesního soudu dal na to odpůrce do společnosti částku, jež jest žalována. Tím se však stal tichým společníkem společnosti. Nevadí, že smlouva nemá ustanovení, že odpůrce má býti účasten i ztrát, které společnost utrpí. Toho nebylo zapotřebí, neboť doslov smlouvy, jmenovitě slova »tichý společník« a »vklad«, nepřipouští nejmenší pochybnosti o tom, že smlouvajícím stranám šlo o tichou společnost (čl. 278 obch. zák.). Při tiché společnosti rozumí se však samo sebou, že tichý společník bere podíl nejen na zisku, nýbrž i na ztrátě. Nebylo ani třeba, podíl tichého společníka na ztrátě předem stanoviti, poněvadž, když se strany o podílu tom nedohodnou, platí ustanovení čl. 254 obch. zák.,

že jej určí soud. Že odpůrcův vklad neměl za ztráty společnosti ručiti, pro to není ve smlouvě podkladu. Tomu, že se stal odpůrce tichým společníkem, nevadí, že společnost dává ve smlouvě ze dne 12. prosince 1925 odpůrci v zástavu své dříví a pohledávky, neboť to je zajištěním vkladu tichého společníka, které zákon dovoluje. Rovněž neodporuje pojmu tiché společnosti, píše-li společnost v dopise ze dne 15. prosince 1925 odpůrci, že dříví, které za ni zaplatil, přešlo do jeho vlastnictví, neboť ani to není ničím jiným, než zajištěním vkladu, které ostatně bylo bez ceny, poněvadž se v dopise dále praví, že odpůrce dává společnosti právo, by s dřívím tím volně nakládala. Kdyby bylo jisto, že smlouva o tiché společnosti mezi odpůrcem a společností jest platná, nemohla by se žaloba dodělati úspěchu. Aspoň ne dnes. Odvolatel ručí ovšem odpůrci podle § 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., poněvadž smlouvu ze dne 12. prosince 1925 a dopis ze dne 15. prosince 1925, jenž se týká zaplacení částky 18.760 Kč 90 h a jenž obsahuje výzvu ke složení zbytku 30.000 Kč, jako jednatel spolupodepsal, poněvadž dále společnost, za niž jednal, do rejstříku obchodního zapsána nebyla a poněvadž konečně odvolatel nedokázal, ba ani netvrdil, že odpůrci bylo známo, že jedná za společnost, které po zákonu vůbec nebylo (čl. 55 obch. zák.). Než ručení to nejde dále, než by šel závazek společnosti, kdyby byla zapsána do obchodního rejstříku. Meze toho ručení jsou vytčeny v čl. 55 obch. zák., na který § 2 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. odkazuje. Je to právo na splnění smlouvy nebo na náhradu škody. Podle toho ručí odvolatel odpůrci za placení úroků, jež představují zisk, ručí mu však i za vrácení vkladu, za tento závazek teprve po zrušení smlouvy, k němuž v souzeném případě bude moci dojíti teprve po její výpovědi (čl. 261 čís. 6 obch. zák.) a po předchozím vyúčtování (čl. 265 obch. zák.). Avšak v souzeném sporu namítal odpůrce dále, že smlouva, kterou se společností uzavřel, jest neplatná, poněvadž ho druhá smlouvající strana uvedla v omyl a dopustila se proti němu i lsti (§§ 870 a 871 obč. zák.). Jsou-li tyto námítky oprávněny, nebude lze nároku odpůrcovu upříti oprávnění, neboť neplatnost smlouvy bude míti v zápětí, že odpůrci musí býti vráceno, co dal ke splnění smlouvy (§ 1435 obč. zák.). Následkem svého mylného právního nazírání na věc nevzal soud procesní otázku neplatnosti smlouvy o tiché společnosti v úvahu a neučinil zjištění pro řešení této otázky potřebných. N e j v y š š í s o u d usnesením ze dne 24. května 1928 zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům, z nichž rozsudek prvního soudu zrušil, o odvolání znovu rozhodl. D ů v o d y: Ve sporné otázce, zda zažalovaná částka byla osobám jednavším jménem domnělé společnosti s r. o. poskytnuta zápůjčkou (§ 983 obč. zák.), či jako vklad tichého společníka (čl. 250 obch. zák.), považuje nejvyšší soud, hledě k obsahu písemného ujednání ze dne 12. prosince 1925 za vyloučeno, že smluvní strany měly na zřeteli zápůjčku, neboť pro kladný úsudek v tomto směru neposkytuje písemné ujednání pražádné opory. Výrazy v něm použité, jmenovitě »stiller Gesellschafter mit einer Bareinlage bis zum Betrage von Kč 50.000«, dále »tätiger Gesellschafter mit einer Einlage im Ver-

häftnis zum Gesellschaftsvertrag» nezůstávají pochybností o tom, že smluvní strany měly při smlouvě ze dne 12. prosince 1925 na zřeteli vkladu společenské, nikoli zápůjčky. Má tedy částka 48.760 Kč 90 h, o kterou ve sporu jde, právní povahu společenského vkladu. Nelze však odvolacímu soudu přisvědčiti v tom, že se žalobce smlouvou ze dne 12. prosince 1925 stal tichým společníkem společnosti s r. o. Ze smlouvy lze vyvoditi jen tolik, že se žalobce podle srovnalé vůle obou stran měl státi tichým společníkem společnosti na zužitkování dříví spol. s r. o. Ze skutečností prvním soudem zjištěných a odvoláním nenapadených lze dále důvodně souditi, že žalobce při smlouvě předpokládal, že tato společnost tu po právu jest, že jest tedy dána i možnost, by se jejím tichým společníkem stal, a že jen v tomto předpokladu smlouvu uzavřel a pak v rámci smluveného vkladu zaplatil dne 14. prosince 1925 za koupené dříví 18.760 Kč 90 h a vydal dne 18. prosince 1925 částku 30.000 Kč Richardu D-ovi jako vklad společnosti pro zužitkování dříví. Vklad domnělého tichého společníka byl způsobem právě uvedeným zřízen ve zřejmém předpokladu, že se žalobce stal tichým společníkem řečené společnosti a že společnost ta byla po zákonu zřízena. Tento předpoklad byl však mylným, neboť podle zjištění prvního soudu, které nebylo odvoláním napadeno, nebylo protokolování této společnosti povoleno, takže společnost s r. o. po zákonu nevznikla. Nelze tudíž souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že se žalobce, dav do společnosti částku nyní zažalovanou, stal jejím tichým společníkem, neboť je podle pojmu tiché společnosti vyloučeno, by se někdo mohl státi tichým společníkem společnosti, které po právu není, tedy tichým společníkem bez komplementáře. Podle názoru nejvyššího soudu nutno na věc pohlížeti jinak. Zřízení vkladu žalobcem a jeho přijetí osobami jménem domnělé společnosti s r. o. jednavšími, stalo se k dosažení určitého výsledku, záležejícího v tom, by se žalobce stal tichým společníkem společnosti pro zužitkování dříví, výsledku toho nebylo však dosaženo, ano ke vzniku společnosti nedošlo, čímž výsledek oběma smluvními stranami předpokládaný byl zmařen (*causa data, causa non secuta*). Jest tedy žalobce oprávněn žádati vklad zpět, a to od osob, které jménem domnělé společnosti s ním jednaly a které mu podle § 2 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. ručí osobně rukou společnou a nedílnou. K těmto osobám patří i žalovaní, jak již soud odvolací z písemných dokladů správně doličil. Tomu-li tak, není třeba, by smlouva o tichou společnost za účelem zrušení byla podle čl. 261 čís. 6 obch. zák. vypovězena a by pak bylo provedeno vyúčtování ve smyslu čl. 265 obch. zák. Nelzeť zrušovati smlouvu o tichou společnost, která nebyla vůbec uskutečněna, a tím odpadá i vyúčtování. Účelem a předmětem jednání ze dne 12. prosince 1925 nebylo zříditi tichou společnost se žalovaným nebo s jinou osobou fysickou, úmysl stran směřoval výhradně ke zřízení tiché společnosti se společností na zužitkování dříví, a nemůže býti žalobci vnučováno, by proti své vůli vstoupil do společenského poměru přímo s osobami, které tehdy nejednaly jménem vlastním, nýbrž jménem domnělé společnosti. Proto neobstojí důvody. z nichž soud odvolací považuje

žalobu za předčasnou. Z důvodů tuto uvedených jest věc k rozhodnutí zralou, aniž je třeba zabývatí se otázkou, zda osoby se žalobcem jménem domnělé společnosti jednavší uvedly ho v omyl a dopustily se na něm lsti. Bylo by tedy zbytečno doplňovati řízení ve směrech vytčených odvolacím soudem. O d v o l a c í s o u d po té rozsudkem ze dne 18. září 1928 rozsudek prvního soudu potvrdil. D ů v o d y: Po rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 24. května 1928, jímž bylo zdejší zrušovací usnesení ze dne 24. února 1928 zrušeno, nutno odvolání upříti úspěch. Nejvyšší soud projevil ve svém rozhodnutí názor, že v souzeném případě jde o nárok z bezdůvodného obohacení, pakliže odpůrce předpokládal, že společnost, jejímž tichým společníkem se měl státi, jest po právu, a že předpoklad tento byl mylný. Tímto právním názorem jest soud odvolací podle § 511 c. ř. s. vázán. Poněvadž ze zjištění procesního soudu, jež bere i soud odvolací za své, vyplývá, že odpůrce předpokládal, že společnost po zákonu již trvá a že se tedy může státi jejím tichým společníkem, a poněvadž ze zjištění toho dále plyne, že zápis společnosti do obchodního rejstříku soudem povolen nebyl, takže společnost po právu metrvá a nikdy nebyla, nelze odpůrci upříti právo, by požadoval své plnění nazpět a aby je požadoval na odvolateli, který, jak bylo vyloženo, již ve zrušovacím usnesení tohoto soudu, jest jednou z osob, jež jménem domnělé společnosti s odpůrcem jednaly a jež ručí podle § 2 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. za svá jednání rukou společnou a nedílnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolací soud naznačil v usnesení ze dne 24. května 1928, R I 315/28, že žalobce jest oprávněn žádati vklad zpět kondikcí podle vzoru causa data, causa non secuta i od žalovaného, a to podle § 2 (2) zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Tímto názorem byl odvolací soud podle § 511 c. ř. s. vázán a nesmí se od něho odchýliti ani soud dovolací. Pokud dovolatel tento názor napadá, činí tak způsobem nepřipustným a bez úspěchu. Dovolatel, prováděje dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., opakuje však v podstatě totéž, co již uvedl ve spise odvolacím. Dovolací soud vytýčil ovšem ve svém zrušovacím usnesení jen hlavní směr, kterým se měl odvolací soud při opětném rozhodování ubírat, a ponechal mu, by se s příslušnými vývody odvolatelovými podrobně vypořádal, což se však nestalo. Proto považuje dovolací soud za potřebné, by k důvodům soudu druhé stolice doložil ještě toto: Podle § 2 odst. (2) zákona čís. 58/1906 ř. zák. ručí osoby jednavší jménem společnosti s ručením omezeným před jejím zápisem do obchodního rejstříku z příslušných jednání osobně a rukou nedílnou. Zákon o společnostech s r. o. nemá co do rozsahu této ručební povinnosti omezení, ale v § 2 (2) cituje čl. 55 obch. zák. Význam této citace, která v obdobném ustanovení čl. 211 obch. zák. nepřichází, jest jasný, pokud jde o použití druhého odstavce čl. 55 obch. zák. Pokud jde o prvý odstavec tohoto článku, není

onou citací přesně vystižen způsob a rozsah ručební povinnosti, ježto ustanovením čl. 55 první odstavec obch. zák. nejsou vyčerpány všechny případy, v nichž lze předpisu § 2 (2) zák. čis. 58/06 ř. zák. použít; ani všechny způsoby, jimiž se ručební povinnosti tam stanovené zjednává průchod. O správnosti této úvahy svědčí právě souzený případ. Ustanovení čl. 55 obch. zák. jest podle doslovu zákona omezeno jen na ručení z uzavřených obchodů, čímž lze vysvětliti jeho poslední větu v odstavci prvním, že osoba třetí může žalovati podle své volby buď o náhradu škody nebo o plnění. Předpis § 2 odst. (2) zák. čis. 58/06 ř. zák. takovéto omezení ručební povinnosti neobsahuje a proto doslov předpisu čl. 55 obch. zák. nedopadá na případy ručení z jednání, které nejsou obchody. V případech tohoto druhu nutno ručební povinnosti zjednati průchod použitím obchodních zvyklostí, pokud se týče příslušných ustanovení občanského zákona. Tak tomu jest i v případě ručební povinnosti podle § 2 odst. (2) zák. čis. 58/06 ř. zák. V souzeném případě zakládá se žalobní nárok v podstatě na tom, že žalobce zřídil vklad, který byl osobami jménem domnělé společnosti s ručením omezeným jednavšími přijat, v předpokladu, že se žalobce stane tichým společníkem společnosti s ručením omezeným. Tento předpoklad se nesplnil, ježto společnost do obchodního rejstříku zapsána nebyla, tudíž po právu ani nevznikla. V tomto případě nejde tedy o obchod ve smyslu obchodního zákona a nelze tu tedy použít čl. 55 první odstavec obch. zák. Nemělo by ani smyslu, by žalobce žaloval o splnění smlouvy, ano jest předem jisto, že není v moci žalovaného dosíci toho, aby se žalobce stal tichým společníkem firmy Holzverwertungs-Gesellschaft m. b. H. Když tomu tak a když žalovaný žalobci v uvedené věci podle ustanovení § 2 (2) zák. čis. 58/06 ř. zák. osobně a rukou nedílnou ručí, nutno použít příslušného předpisu občanského zákona (§ 1435) a tak dopomoci žalobci k právu, jež mu ono zákonné ustanovení skýtá. (Staub-Pisko 1908 str. 200 § 4, Liebmann, Gesellschaft m. b. H. 1921 str. 63, bod 8 d). Že žalovaný jest jednou z osob, které jménem domnělé společnosti s r. o. se žalobcem o zřízení vkladu jednaly, a že z tohoto jednání žalobci podle § 2 (2) zákona čis. 58/06 ř. z. ručí, dolíčil správně již soud odvolací. Názor dovolatelův, že osoby jménem nezapsané společnosti s r. o. jednavší ručí vždy jen do výše částky, kterou se ve formě kmenového vkladu na společnosti chtěly zúčastniti, nemá v zákoně opory, ježto předpis § 2 zák. čis. 58/06 ř. z. takového omezení neobsahuje. Názor ten je i v rozporu s účelem tohoto zákonného předpisu, jenž má osobám třetím poskytnouti účinnou ochranu proti škodlivým následkům, které jim vznikají neoprávněným jednáním jménem nezapsané dosud společnosti s ručením omezeným. Účel tento bylo by lze snadno zmařit, kdyby se ručení osob neoprávněně jednajících omezovalo tak, jak vykládá dovolatel. Dovolateli nelze přisvědčiti ani v tom, že mezi žalobcem a žalovaným jest společenský poměr, v němž jsou práva žalobcova omezena předpisy čl. 250 a násl. obch. zák. po případě §§ 1175 a násl. obč. zák., neboť tento úsudek nemá opory ve skutečnostech nižšími soudy zjištěných. Podle nich směřovala srovnalá vůle stran k tomu, by se žalobce stal tichým

společníkem osob jménem této společnosti jednavším, k nimž patřil i žalovaný. Nelze tedy s úspěchem hájiti názor, že smlouva, kterou strany měly na zřeteli, platí nyní mezi osobami jménem nezapsané společnosti jednavšími a žalobcem, neboť tím byl by žalobci vnucován právní poměr, o němž není prokázáno, že žalobce chtěl do něho vstoupiti (Staub, Gesellschaft m. b. H. 1903 str. 85). Tím padají všechny vývody dovolatelovy opírající se o mylný názor, že mezi žalobcem a žalovaným jest poměr společenský. Dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. není v žádném směru oprávněn.

Čís. 9300.

Vnucený správce domu jest oprávněn uzavíratí se spoluvlastníky domu, jenž jest celý ve vnucené správě, nájemní smlouvy bez jakéhokoliv spolupůsobení soudu. Na tom nebylo nic změněno zákony na ochranu nájemníků. Pokud jest vzhledem k okolnostem míti za to, že byla mezi vnuceným správcem a spoluvlastníkem domu uzavřena nájemní smlouva. Nájemní smlouva uzavřená vnuceným správcem se spoluvlastníkem nemovitosti trvá i po zrušení spoluvlastnictví a není dotčena zrušením vnucené správy, pokud nebyla zrušena souhlasnou vůlí stran nebo řádnou výpovědí.

(Rozh. ze dne 24. října 1929, Rv I 1493/29.)

Dům čp. 3 byl od roku 1924 ve spoluvlastnictví žalobkyně jednou polovinou, Antonie V-ové jednou čtvrtinou a zbývající dvě osminy vlastnili žalovaní manželé. Dne 15. prosince 1927 vydražila žalobkyně v dobrovolné soudní dražbě čtvrtinu Antonie V-ové a osminy žalovaných. Žalovaní najali roku 1916 (kdy ještě nebyli spoluvlastníky domu) v domě čp. 3 krám, skladiště a byt. Na čtvrtinu domu náležející žalovaným byla povolena vnucená správa proti právnímu předchůdci žalovaných dne 29. prosince 1924, proti žalovaným přímo dne 23. března 1925. Dne 26. ledna 1925 byl uveden vnucený správce ve správu celé nemovitosti. Dne 20. ledna 1926 byla vnucená správa zrušena ohledně polovice domu, náležející žalobkyni, jinak trvala vnucená správa až do dne 29. března 1928. Po dobu vnucené správy platili žalovaní nájemné vnucenému správci. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalovaných vyklizení místností jimi užívaných, tvrdíc, že je žalovaní užívají bez právního důvodu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o dovolací soud žalobu zamítl. Důvody: Ze zjištěných okolností má odvolací soud za nepochybné, že žalovaný Albert S. za sebe i za spolužalovanou manželku Annu S-ovou jako její zákonný zmocněnec podle § 1238 obč. zák. měl vůli peníze placené jím vnucenému správci za užívání místností v domě platiti jako nájemné a že tento měl vůli peníze ty jako nájemné přijímatí, čemuž svědčí již to, že vnucený správce částky ty v účtech za vnucené správy po celou dobu jejího trvání jako nájemné od žalovaných též výslovně vyúčtoval. Smlouva